

Světec měsíce

Josef Moscati

(12. duben)

Josef pochází z Beneventa v Itálii. Narodil se 25.7.1880 zbožnému Františkovi Moscati, který byl předsedou místního soudu a Růženě de Luca. Tito manželé měli 9 dětí, Josef byl sedmý. Pravidelná společná modlitba byla v rodině samozřejmostí. Již v r. 1881 se rodina přestěhovala do Ancony, kde byl otec jmenován radou apelačního soudu. Stejně zaměstnání měl i v Neapoli, kam se po smrti otcových dvou bratrů všichni přestěhovali. Josef měl od dětství rád chvíle modlitby, duchovní četby a rád ze svého kapesného rozdával almužny. Od mládí chodil denně k svatému přijímání. Byl klidný, vyrovnaný povahy a v mládí projevoval na svůj věk velkou moudrost. Po maturitě, již v sedmnácti letech, začal studovat lékařskou fakultu v Neapoli a v prosinci téhož roku mu zemřel otec. Už když se rozhodoval pro studium lékařství, plánoval apoštolát mezi lékaři a nemocnými. K nemocným cítil útrpnost již od dětství a později chápal povolání lékaře jako alternativu kněžského povolání, jako službu potřebným, kteří trpí, a tím i Bohu. Lékařský diplom s nejlepšími výsledky obdržel v r. 1903. V roce 1906 při erupci Vesuvu obětavě zachraňoval zraněné a nemocné při evakuaci z budovy, která se bezprostředně potom, co ji s posledním opustil, zhroutila.

V nemocnici se Josef osvědčil jako velmi dobrý lékař, byl vynikajícím diagnostikem a v jeho zájmu byla péče o celého člověka, nejen o tělo, ale i o duši. V roce 1908 byl jmenován asistentem, o tři roky později adjunktem. Následně se stal vedoucím oddělení pro nevyléčitelně nemocné. Poměrně brzy začal také přednášet na klinice a z oboru lékařství napsal 32 knih. Jeho vědecké práce udivují nejen odborností, ale i krásným slohem a vyjadřovacím jazykem. Navíc jsou proniknuty i náboženským obsahem a jsou v nich známky apoštolského působení. Snad díky jeho vztahu k eucharistii zůstával přes všechna svá postavení a hodnocení pokorným a otevřeným ke všem pacientům. Přes pracovní zatížení se denně účastnil mše svaté a též se modlil růženec. Mimo práci v nemocnici měl osobní ordinaci a zrána chodil i do chudinských čtvrtí Neapole.

Mnohé rodiny navštěvoval bezplatně a stejně tak léčil v sirotčinci v Pompejích. Velkou část příjmů vynaložil na léčení svých bezplatných pacientů, nejchudším zastrkával další peníze pod prostěradlo. Upozorňoval na hodnotu utrpení. A kde věda nemohla nic dělat, tam to otevřeně přiznal a vyzval k modlitbě a k důvěře Pánu, který může i tehdy pomoci. V letech 1915 – 1918 byl ředitelem vojenské nemocnice. V té době přednášel fyziologickou chemii a pak klinickou chemii.

V roce 1922 se stal docentem na klinice všeobecného lékařství. Následujícího roku se zúčastnil mezinárodního kongresu v Edinburghu a zároveň navštívil mimo Neapol i Řím, Londýn, Paříž a vykonal pouť do Lurd. Rok před smrtí se u něj objevily veliké bolesti hlavy a rakovina. Říkal: "Třesu se jako pružina, ale velmi doufám v modlitbu a sebeovládání. Ve věku 47 let zemřel náhle, prý následkem výronu krve a v posledních slovech se obracel na Boha, kterému se zcela odevzdal. Blahořečen byl v roce 1975 a v roce 1987 Janem Pavlem II. prohlášen za svatého.

(z časopisu „KAMARÁD – Kristus nás má rád“ z dubna 2009)

